

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/92/2018
Identifikačné číslo spisu: 1514202628
Dátum vydania rozhodnutia: 18.12.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1514202628.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 36 432 105, zast. advokátom: JUDr. Jozef Boledovič, Úzka 578/4, 900 41 Rovinka, proti žalovanému: OTP Banka Slovensko, a.s., so sídlom Štúrova 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916, o zaplatenie 3 617,72 eur s príslušenstvom zo zmenky, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 3CbZm/270/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2CoZm/69/2016-252 z 25. apríla 2017, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie o d m i e t a .
- II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom č. k. 2CoZm/69/2016-252 z 25. 04. 2017 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava V č. k. 3CbZm/270/2014-203 z 20. 04. 2016 a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že rozsudkom súdu prvej inštancie bol zmenkový platobný rozkaz č. k. 3Zm/66/2014-19 z 14. 05. 2014 ponechaný v platnosti a žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 334,43 eur. Návrhom doručeným súdu dňa 04. 02. 2013 žalobca žiadal, aby bol žalovaný zmenkovým platobným rozkazom zaviazaný zaplatiť sumu 3 617,72 eur s úrokom 6 % ročne od 09. 08. 2013 do zaplatenia, zmenkovú odmenu 12,06 eur a náhradu trov konania. Návrh žalobca odôvodnil tým, že na základe zmluvy o úvere poskytol žalovaný úver K.L. G., ktorý ako dlžník svoj záväzok riadne a včas neplnil. Žalovaný svoju pohľadávku z úveru postúpil na spoločnosť LICITOR factoring, s.r.o. spolu s indosovaním blankozmenky vystavenej dlžníkom v prospech žalovaného. Zmenkový veriteľ bol na základe dohody o vyplňovacom práve oprávnený doplniť chýbajúce údaje o výške zmenkovej sumy a dátume splatnosti. Uvedené oprávnenie majiteľ blankozmenky využil a vyplnil sumu rovnajúcu sa zabezpečenej pohľadávke ku dňu 08. 08. 2013. Žalobca následne zaslal dňa 09. 08. 2013 svojmu predchodcovi upovedomenie o nezaplatení zmenky a dlžníkovi ako vystaviteľovi správu o nezaplatení. Žalovaný pritom nevytlúčil svoju zodpovednosť za zaplatenie zmenky, preto si žalobca voči nemu uplatnil nárok na zaplatenie dlžnej

sumy.

3. Podľa súdu prvej inštancie nebolo medzi sporovými stranami sporné, že zmenka v čase, kedy bola rubopisovaná na rad žalobcu, neobsahovala údaj o zmenkovej sume a dátume splatnosti. Námietku žalovaného, že žalobca nemal oprávnenie na doplnenie chýbajúcich údajov do zmenky, vyhodnotil súd prvej inštancie ako nedôvodnú. Žalovaný bol priamym účastníkom dohody o vyplňovacom práve a aj napriek skutočnosti, že on sám oprávnenie neudelil, musel pri indosovaní blankozmenky počítat s možnosťou, že táto neúplná listina môže byť doplnená za podmienok a spôsobom, ktorý sám s vystaviteľom blankozmenky dohodol. Podľa súdu prvej inštancie aj napriek tomu, že účastníci dohody o vyplňovacom práve neidentifikovali blankozmenku údajmi o dátume a mieste vystavenia, platobným miestom a domicilom, ktoré nepodliehali vyplňovaciemu právu, nie je možné považovať popis blankozmenky za neurčitý. Z uvedených dôvodov ponechal súd prvej inštancie zmenkový platobný rozkaz v platnosti.

4. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k jednotlivým odvolacím námietkam žalovaného konštatoval, že zmenka je stále, bez ohľadu na kauzu a funkcie, dokonalým, abstraktným, skriptúrnym cenným papierom, ktorého oprávnený majiteľ nie je povinný preukazovať ani dôvod záväzku, ani výšku pohľadávky. Žalobca preukázal svoj nárok nepretržitým radom indosamentov a v súlade s ust. § 14 ods. 1 zákona č. 191/1950 Sb. zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon zmenkový a šekový“) s rubopisom na nového majiteľa prechádzajú všetky zmenkové práva, a to právo vyplniť blankozmenku nevylučujú. Žalobca rovnako listinnými dôkazmi preukázal, že zaslal dlžníkovi výzvu na zaplatenie zmenky, na základe ktorej dlžník neplnil, preto bol žalobca oprávnený uplatniť svoj nárok voči indosantovi. Žalovaný ako indosant opomenul svoj garančný účinok vylúčiť a ďalšie kroky žalobcu boli len oprávneným výkonom jeho veriteľského práva k zmenke. Jedinou teoreticky možnou obranou zmenkového dlžníka sú kauzálne námietky, ktorých pripustenie závisí na schopnosti dlžníka preukázať vedomé alebo hrubo neobstarlivosťné konanie na škodu dlžníka zo strany majiteľa zmenky pri jej nadobúdaní. Žalovaný ale žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalobca konal vedomo na škodu žalovaného v čase, kedy zmenku a kauzálnu pohľadávku nadobúdal. Odvolací súd naopak dospel k záveru, že postup žalobcu, ktorý najprv vymáhal kauzálne pohľadávky, nevedomujúc si, že disponuje zmenkami, z ktorých je zaviazaný nielen zmenkový dlžník ako fyzická osoba s neistou bonitou, ale aj finančne schopný indosant, svedčí nielen o prvotnej neznanosti jeho práv, ale aj o jeho dobromyseľnosti. Odvolací súd bol preto toho názoru, že žalovaný sa v snahe sanovať svoje pochybenie pri rubopisovaní zmenky snaží preukázať škodlivé alebo šikanózne správanie žalobcu, čo však v konaní preukázané nebolo. Vo vzťahu k žalovaným označeným rozhodnutiam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací uviedol, že z odôvodnenia týchto rozhodnutí žiadnym spôsobom nevyplýva, že by bolo dané žalovanému za pravdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyvodil prípustnosť dovolania žalovaného z procesného dôvodu, akým bolo nedostatočné odôvodnenie rozsudku krajského súdu, nezaoberal sa pritom hmotnoprávnou stránkou veci. Dovolací súd mal výhrady k nedostatočne vykonanému dokazovaniu vo veci námietok žalovaného, ktoré sú totožné s námietkami uplatnenými v tu preskúmanej veci, súd prvej inštancie sa ale vo svojom rozhodnutí v tomto konaní veľmi podrobne zaoberal všetkými námietkami žalovaného a správne konštatoval oprávnenosť nároku žalobcu.

5. Odvolací súd sa rovnako nestotožnil ani s odvolacou námietkou žalovaného, že vzhľadom na charakter zmenky ako zmenky spotrebiteľskej mu prislúcha ochrana pred zneužívaním spotrebiteľskej zmenky aj podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona zmenkového a šekového. Uvedený záver zdôvodnil odvolací súd tým, že záväzok žalovaného nevznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, ale vznikol z titulu garančného účinku indosamentu, ktorý žalovaný vyhotovil bez vylúčenia garancie. Keďže žalovaný sám spotrebiteľom nie je, bolo by v príkrom rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ by sa úspešne domáhal právnej ochrany, ktorá prislúcha len subjektom, ktoré sú spotrebiteľom. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) ako vecne správny potvrdil.

6. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C. s. p. a priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný s tým, že o ich výške rozhodne súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 262 ods. 1 a 2 C. s. p.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, s poukazom na dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., teda rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Podľa žalovaného odvolací súd nesprávne nepripustil kauzálne námietky žalovaného pre údajné nepreukázanie vedomého konania na škodu žalovaného zo strany žalobcu pri nadobúdaní zmenky. Aplikoval pritom formálny výklad práva, ktorý nezodpovedá chápaniu materiálneho štátu. Podľa žalovaného odvolací súd s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5MOBdo/4/2009 z 12. 05. 2010 nesprávne posúdil hrubú nedbanlivosť žalobcu pri nadobúdaní zmenky a nezaoberal sa účelovou násobnou indosáciou zmenky medzi personálne prepojenými spoločnosťami. Žalovaný poukázal na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrené v rozhodnutiach sp. zn. 2Obo/87/2009 a 2Obo/17/2009, podľa ktorých je možné vyvodiť, že majiteľ zmenky konal pri jej nadobúdaní vedome na škodu dlžníka, výlučne z nepriamych dôkazov. Posudzovaná zmenka má charakter zabezpečovacieho nástroja k postupovanej pohľadávke, preto jedným z limitov jej riadneho uplatnenia má byť fakt, že sa jej majiteľ nesnaží jej uplatnením získať plnenie od osoby, na ktoré v kauzálnom vzťahu voči nej nemá právo. Uplatnenie zmenky voči žalovanému má jednoznačne povahu zneužitia tejto zmenky na škodu žalovaného. Žalovaný ďalej poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Cdo/799/2011 z 29. 04. 2013. Podľa žalovaného žalobca v čase nadobúdania pohľadávok a zmeniek vedel, že ním nadobúdané zmenky zabezpečujú len pohľadávky z úverových zmlúv a zároveň vedel, že žalovaný za vymožitelnosť týchto pohľadávok neručí. Žalobca sa podľa dostupných informácií špecializuje na správu a vymáhanie pohľadávok a je preto možné od neho očakávať zvýšenú mieru odbornej starostlivosti pri nadobúdaní pohľadávok aj zmeniek. Rovnako je možné dôvodne predpokladať, že o kauzálnych okolnostiach namietaných žalovaným žalobca v čase nadobúdania zmeniek vedel. Vykonané dôkazy boli podľa žalovaného vyhodnotené súdom prvej inštancie len izolovane, jednotlivo a formálne, nie v ich vzájomnej súvislosti a v hlbšom kontexte.

8. Žalovaný ďalej v dovolaní uviedol, že odvolací súd nesprávne odmietol aplikáciu základných zásad súkromného práva ako sú dobré mravy, zásada ekvity, zásada zákazu zneužitia subjektívnych práv a ďalšie zásady ako pacta sunt servanda, neminem laedere a zásada ochrany dobromyseľnosti. Ustanovenie § 17 zákona zmenkového a šekového podľa žalovaného nenahrádza ani nelimituje súkromnoprávnu zásadu ekvity, prejavenu v ustanovení § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov. Právny názor súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu vylučujúci aplikáciu uvedených pravidiel je podľa dovolateľa v tejto časti nesprávny a je výsledkom neprípustného formalizmu. V uvedenom kontexte poukázal žalovaný na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 1735/07, III. ÚS 72/2010 a III. ÚS 341/07. V dovolaní žalovaný označil aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/59/2010 z 26. 01. 2011. Zmenka nie je právnym inštitútom vytrhnutým z kontextu právneho poriadku požívajúcim privilégium presahovať hranice dobrých mravov. Odmietnutie aplikácie inštitútu dobrých mravov alebo generálnej klauzuly zákazu zneužitia práva v prostredí zmenkového práva nemá podľa žalovaného v právnom poriadku oporu, čo má potvrdzovať aj ďalšie žalovaným označené rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 457/10. Podľa právnych záverov tohto rozhodnutia nemožno ani v zmenkových vzťahoch výkonu práva, ktoré je jeho zneužitím, poskytnúť ochranu. Odvolací súd neprihliadol ani na tú skutočnosť, že žalobca si pod zámienkou zmenky uplatňuje voči žalovanému kompenzáciu nevymožiteľnosti úverových pohľadávok voči úverovým dlžníkom.

9. Zaviazanosť zo zmenky vznikla podľa žalovaného v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou. Odvolací súd prijal právny názor, podľa ktorého nie je možné na tu posudzovaný právny vzťah aplikovať § 17 ods. 1 veta druhá zákona zmenkového a šekového, a to z dôvodu, že žalovaný nie je spotrebiteľom a záväzok zo zmenky vznikol ako dôsledok nevylúčenia garančného účinku indosamentu. Podľa žalovaného tento právny názor je nesprávny a navodí stav, kedy žalobca môže získať totožné plnenie

dvakrát, pod zámkou dvoch nezávislých titulov. Podľa žalovaného bolo na charakter zmenky ako spotrebiteľskej upozornené už v prechádzajúcich rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo/19/2014 z 29. 10. 2015 a sp. zn. 1Obdo/4/2013 z 16. 04. 2014, ktorými boli v identických sporoch zrušené rozhodnutia odvolacích súdov a vec im bola vrátená na ďalšie konanie. Zákonom č. 438/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, prišlo k novelizácii ust. § 17 zákona zmenkového a šekového. Uvedená novelizácia pritom neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia a je priamo aplikovateľná už aj na prebiehajúce zmenkové spory. Dovolateľ nesúhlasí s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý odmietol aplikovať ust. § 17 ods. 1 zákona zmenkového a šekového s odôvodnením, že uvedené ustanovenie predpokladá, že sporovou stranou je spotrebiteľ. Uvedený výklad považuje za neprípustne reštriktívny. Odvolací súd mal pripustiť námietky žalovaného v zmysle § 17 ods. 1 zákona zmenkového a šekového, keď žalovaného zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou.

10. Podľa dovolateľa je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ústavne nekonformný, nezákonný a nespravodlivý, keď právne názory odvolacieho súdu sú neprípustne formalistické a neopodstatnené. Žalovaný preto navrhuje, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že zmenkový platobný rozkaz č. k. 3Zm/66/2014-19 z 14. 05. 2014 v plnom rozsahu zruší a zároveň zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, náhradu trov odvolacieho konania a náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

11. Žalobca sa k dovolaniu žalovaného nevyjadril.

12. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu konajúca zamestnancom v súlade s ust. § 429 ods. 2 písm. b/ C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v ust. § 431 až 435 C. s. p.

13. Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., teda rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

14. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

15. Pri dovolaní uplatnenom pre dôvod prípustnosti podľa § 421 ods. 1 a/, b/ alebo c/ C. s. p. je kľúčové vymedzenie dovolacieho dôvodu dovolateľom. Dovolací súd je vymedzením dovolacích dôvodov viazaný (§ 440 C. s. p.) a nie je oprávnený preskúmať inú právnu otázku než tú, ktorá bola v dovolaní vymedzená. V prípade, ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené zákonom predpokladaným spôsobom, nie je dovolaciemu súdu umožnené nahrádzať pasivitu dovolateľa a vytvárať vlastnú právnu argumentáciu. V opačnom prípade by totiž dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum, ktorý by sa priechil nielen koncepcii právnej úpravy dovolania v Civilnom sporovom poriadku, ale aj princípom rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania.

16. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je pritom potrebné, aby dovolateľ konkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviedol, ako ju riešil odvolací súd, vysvetlil spolu s označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviedol, ako mala byť táto otázka správne riešená (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017 z 06. 03. 2017). V prípade dovolania, ktorého prípustnosť dovolateľ vyvodzuje z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p sa predpokladá, že dovolateľ presvedčí dovolací súd, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Dovolateľ preto musí v dovolaní uviesť, ktoré konkrétne rozhodnutie dovolacieho súdu vo svojom rozhodnutí

nerespektoval odvolací súd (viď uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/140/2017 z 28. 09. 2017, sp. zn. 6Cdo/129/2017 z 31. 10. 2017, sp. zn. 6Cdo/182/2017 z 29. 11. 2017).

17. Najvyšší súd navyše konštatuje, že dovolacie námietky žalovaného uplatnené v dovolaní sú totožné s námietkami, ktoré boli už predmetom dovolacieho prieskumu v skôr vydaných rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/1/2018 z 26. 04. 2018, sp. zn. 5Obdo/5/2018 z 26. 04. 2018, sp. zn. 5Obdo/4/2018 z 10. 07. 2018 a sp. zn. 3Obdo/11/2018 z 22. 05. 2018 a najvyšší súd na záveroch v nich vyslovených zotrváva aj v tu posudzovanej veci.

18. V dovolaní žalovaný označil dve rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/4/2013 a 2Obdo/19/2014, ktoré boli vydané v obdobných veciach medzi tými istými stranami sporu a ktorými boli zrušené rozhodnutia odvolacieho súdu a vec im bola vrátená na ďalšie konanie. Najvyšší súd sa nestotožňuje s názorom dovolateľa, že uvedené rozhodnutia prezentujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri riešení otázky zásadnej pre rozhodnutie vo veci odkloniť. Uvedenými rozhodnutiami síce prišlo k zrušeniu rozhodnutí odvolacieho súdu, ale z procesných dôvodov (pre nedostatok ich odôvodnenia), nie však pre nesprávne právne posúdenie. Dovolateľom označené rozhodnutia najvyššieho súdu preto ani nemôžu byť rozhodnutiami dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť, keď predmetom týchto rozhodnutí nebol posúdenie hmotnoprávnej stránky veci, ale zistené procesné pochybenie odvolacieho súdu. Tvrdenie žalovaného, že v uvedených rozhodnutiach bol vyslovený právny záver týkajúci sa charakteru zmienek indosovaných žalovaným ako spotrebiteľských je nesprávne. Najvyšší súd nevyslovil právny záver, že v rozhodovanej veci išlo o spotrebiteľskú zmenku, z akých dôvodov k takémuto záveru dospel a aké to vyvoláva právne následky, uviedol len, že sa mu z obsahu spisu javí, že môže ísť o zmenku spotrebiteľskú. V tejto časti potom dovolanie žalovaného nie je odôvodnené v súlade s ust. § 432 C. s. p.

19. V časti, ktorou žalovaný namietal odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí dovolacieho súdu sp. zn. 1Obdo/59/2010 a sp. zn. 5MOBdo/4/2009 a od spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu č. R 93/2015 je potrebné konštatovať, že ani v tejto časti nie je dovolací dôvod vymedzený spôsobom predpokladaným ust. § 432 ods. 2 C. s. p. V tejto časti dovolateľ nevymedzil, v čom považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nesprávne spolu s konkretizáciou právnej otázky významnej pre rozhodnutie vo veci samej a zároveň neuviedol, ako mal odvolací súd podľa jeho názoru nastolenú právnu otázku správne riešiť. Nepostačuje totiž všeobecné konštatovanie dovolateľa, že považuje právny názor odvolacieho súdu za nesprávny, prípadne, že s ním nesúhlasí.

20. V ostatnom namietal žalovaný odklon odvolacieho súdu od rozhodnutí zahraničných súdov a rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky. Civilný sporový poriadok ale v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ viaže prípustnosť dovolania výlučne na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho. Argumentácia inými rozhodnutiami môže byť relevantná len ako podporná, avšak nemôže byť spôsobilá vyvolať samotný dovolací prieskum právnych záverov odvolacieho súdu vo veciach, v ktorých dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. Rovnaký záver je potrebný prijať aj vo vzťahu k žalovaným označeným rozhodnutiam najvyššieho súdu sp. zn. 2Obo/17/2009 a 2Obo/87/2009, ktoré nepredstavujú rozhodnutia dovolacieho súdu, ale ktoré najvyšší súd vydal v konaniach, kde rozhodoval ako súd odvolací.

21. Z uvedených dôvodov najvyšší súd konštatuje, že žalovaný v jednotlivých častiach dovolania neoznačil rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodnutí odkloniť, prípadne nevymedzil právnu otázku spôsobom, aký je vyžadovaný v zmysle ust. § 432 C. s. p. Vzhľadom na tento záver je potrebné dovolanie žalovaného v zmysle § 447 písm. f/ C. s. p. odmietnuť. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa najvyšší súd nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods.

2 C. s. p).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.